సినిమా ప్రేమ

సుశీలారామం

స్పాట్ వేల్యూవషన్ కొచ్చిన స్వామి ఆ రాత్రి ఏం తోచక సెకెండ్‌షో సినిమా కెళ్ళాడు. అది పాత సినిమా అవ ఢంవల్ల హాల్లో జనం అంతగా లేరు. అతను వెళ్ళేసరికి పిక్చర్ బిగినవ డంతో హాలంతా చీకటిగా ఉంది. తడుముకుంటూ వెళ్ళి ఓ మూలగా కూర్చున్నా డతను. సినిమాలో లీనమైన స్వామి అనుకోకుండా తల తిప్పి చూశాడు. ముందు వరుసలో మూలగా కూర్చున్న ఓ జంట అతని కళ్ళబడింది.

ఆ మసక వెలుతురులో వాళ్ళ వికారపు చేష్టలు స్వామికి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఇద్దరూ ఒకరిమీదికి ఒకరు వాలిపోయారు. వాళ్ళిద్దరికీ సినిమా దృష్టి గాని, ఎవరైనా తమను గమనిస్తున్నారేమో అన్న జంకు గాని లేవు. పూర్తిగా వాళ్ళ లోకంలో వాళ్ళున్నారు.

వీళ్ళ అఘాయిత్యం పాడుగాను ! అరతకంతకూ ఈ కాలం దంపతులు బరితెగించిపోతున్నారు. నాలుగ్గోడల మధ్యా పవిత్రంగా ఉండాల్సిన శృంగారాన్ని విచ్చలవిడిగా - నడివీధిలో వీడియోలో ప్రదర్శిస్తున్న సినిమాలా - బహిరంగం చేసేస్తున్నారు. ఊఁ, ఈ కాలం పిల్లలు ఎటు పోతున్నారో వాళ్ళకే తెలియడంలేదు. ఒకే టిక్కెట్టుకు రెండు సినిమాలు చూశారా అని తన ఫ్రెండు చెబుతూంటే ఏవిటో అనుకునేవాడు. ఆ రెండో బాపతు సినిమా ఇలా ఉంటుందన్న మాట." ఇలా ఆలోచిస్తున్న స్వామి తెరమీద విశ్రాంతి ప్రకటించి... హాల్లో లైట్లు వెలగడంతో కళ్ళు చిట్లించి చూశాడు.

ఆ వెలుతురు అంతరాయం కలిగించడంతో ఆ జంట కూడా ఈ లోకంలో కొచ్చి పడ్డారు.

"దేవీ... అలా వెళ్ళి కూల్‌డ్రింక్స్ తాగి వద్దాం రా." ఆమెను చెయ్యి పట్టి పైకి లేవదీశా డతను. అప్పుడు స్వామి వాళ్ళను స్పష్టంగా చూశాడు. అంతే ! దిగ్భ్రాంతిగా ఉండిపోయాడు. ఇతన్ని చూసిన వాళ్ళు కూడా కొయ్యబారిపోయారు.

ముందుగా తేరుకున్న స్వామి నోరు విప్పాడు. "మోహన్, సినిమా అంతా చూద్దామా? లేక వెళ్ళిపోదామా?"

వాళ్ళిద్దరి పాదాలూ భూమికి అతుక్కుపోయి స్వామిని అనుసరించడానికి నిరాకరిస్తున్నాయి. మనసులు మొండి కేస్తున్నా తప్పించుకో వీల్లేని పరిస్థితి.

మోహన్, దేవి భయంతో చిన్నగా కంపించసాగారు. మంత్రించినట్లుగా స్వామి వెనకాల వచ్చేశారు బయటికి.

"సరదాగా అలా నడిచి వెళ్దామా? ఏమ్మా దేవీ... నడవగలవా?"

స్వామి మాటలకు అప్రయత్నంగా తల ఊపేసింది దేవి.

"ఏవయ్యా మోహన్, మీ రిద్దరూ ఈ ఊరు ఎప్పు డొచ్చారు...?"

పచ్చి వెలక్కాయ గొంతు కడ్డం పడ్డట్లుగా ఉండి, మాట పెగిలిరావడంలేదు మోహన్‌కి. కళ్ళప్పగించి చూస్తూ ఒక్కో అడుగూ వేస్తున్నా డతను.

"నా రూం కెళ్ళి మాట్లాడుకుందామా? లేక మీ రూమ్ కెళ్దామా?"

"మా కింకా రూం ఎక్కడా దొరక్క సూట్‌కేస్, బాగ్ రైల్వే స్టేషన్‌లో క్లోక్ రూంలో పడేసి, ఇలా పిక్చరు కొచ్చామండీ." గుటకలు మింగుతూ మాటలు కూడబలుక్కుంటూ చెప్పాడు మోహన్.

"అయితే నా రూం కెళ్దాం. ఇక్కడికి దగ్గర్లోనే నేను బస చేసిన హొటలుంది. ఆ, మోహన్. ఈ డబ్బు తీసుకెళ్ళి ఆ షాపులో డజను చక్రకేళీ అరటిపళ్ళు, ఓ బిస్కెట్టు పేకెట్టు తీసుకో. మీ ముఖాలు చూస్తుంటే, ఈ రోజంతా ఏం తిన్నట్టు లేదు."

స్వామి ఇచ్చిన డబ్బు తీసుకుని వెళ్ళి అరటిపళ్ళు, బిస్కెట్టు పేకెట్టు తెచ్చాడు మోహన్.

వాళ్ళిద్దర్నీ తన రూంకి తీసుకెళ్ళాడు స్వామి. "ముందుగా మీ రిద్దరూ ఇవి తిని, ఆ కూజాలో నీళ్ళు తాగండి."

అతని మాటలకు ఎదురుపలికే ధైర్యంలేని వాళ్ళిద్దరూ యాంత్రికంగానే అతను చెప్పినట్లు చేశారు.

ఈ లోపుగా స్వామి బట్టలు మార్చుకుశొచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"మీ రిద్దరూ ఆ మంచంమీద కూర్చోండి. పరవాలేదు, అలా కూర్చోండి. కూర్చున్నారు కదా. సరే. ఇకపోతే ఇక్కడ నన్ను మీ లెక్చరర్‌గా కాక మీ ఫ్రెండుగా భావించి, నేను అడిగినదానికి సమాధానం చెప్పండి. ఏ విషయంలోనూ నా దగ్గర మీకు సంకోచం వద్దు. ఏమ్మా దేవీ, నీ ఇష్టపూర్వకంగానే మోహన్‌తో వచ్చేశావా?"

గుటకలు మింగుతూ ఔనన్నట్లు తల ఊపింది దేవి.

"ఏవయ్యా మోహన్, ఇప్పుడు నువ్వు ఇంటరు చదువుతున్నావు? నువ్వు ఏ ఉద్దేశంతో దేవిని నీ కూడా తీసుకొచ్చావు?"

"ఇద్దరం ప్రేమించుకున్నామండి. కాని మా కులాలు వేరు. ఇంట్లో చెబితే ఒప్పుకోరని దూరంగా వచ్చేసి, పెళ్ళి చేసుకుందామని ఇలా వచ్చేశామండి." ధైర్యం చేసి నోరు విప్పి ఉన్న మాట చెప్పాడు మోహన్.

"బావుందోయ్. చాలా మంచి పని, ఆదర్శప్రాయమైన పని చెయ్యాలనుకుంటున్నావు. నిన్ను నేను అభినందిస్తున్నాను. సరే, ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుంటారు. కానీ నీ భార్య నెలా పోషిస్తావు? అసలు నిన్ను నువ్వు ఎలా పోషించుకుంటావు? మీ రిద్దరూ ఇంటరన్నా పూర్తి చెయ్యలేదు. మీకు ఏ ఉద్యోగం దొరుకుతుంది? ఎవ రిస్తారు?"

ఆయన నిదానంగా అడుగుతూంటే ఇద్దరికీ కొంచెం ధైర్యం వచ్చింది.

"నా దగ్గర మూడు తులాల బంగారం ఉంది మాస్టారూ. ఈలోపు ఏదో పని దొరక్కుండా పోదుగా?" ధైర్యంగా చెప్పింది దేవి.

"ఏ కూలిపని చేసైనా సరే, లేక రిక్షా లాగైనా సరే దేవికి కష్టం కలక్కుండా పోషిస్తాను మాస్టారూ." ఆవేశంగా చెప్పాడు మోహన్.

"శభాష్. బంగారంలాంటి మా టన్నావయ్యా. నిజమైన ప్రేమికులంటే మీరే. మీ ఇద్దరికీ నా అభినందనలు. నే నింకా ఇక్కడ వారం రోజులుంటాను. ఈలోపు మంచి రోజు చూసి... దేవాలయానికి తీసుకెళ్ళి మీ వివాహం నా చేతులమీదుగా జరిపిస్తాను. ఈలోపు మీరు తొందరపడి, నన్ను కాదని ఎక్కడికీ వెళ్ళొద్దు తెల్లారగానే వెళ్ళి మీ సామాను తెచ్చేసుకోండి. మిగిలిన విషయాలన్నీ రేపు మాట్లాడుకుందాము. ఇప్పటికే మీరు బాగా అలిసిపోయున్నారు. అమ్మా దేవీ, నువ్వా మంచంమీద పడుకో. మోహన్, నా బాగ్‌లో దుప్పటి ఉంటుంది. తీసి ఇటు వెయ్యి. ఇద్దరం ఇక్కడ పడుకుందాం."

దేవి సందేహించడం చూసి - "పర్వాలేదమ్మా, నేను నీ తండ్రిలాంటి వాణ్ణి. మరే శంకలూ పెట్టుకోక నిశ్చింతగా పడుకో."

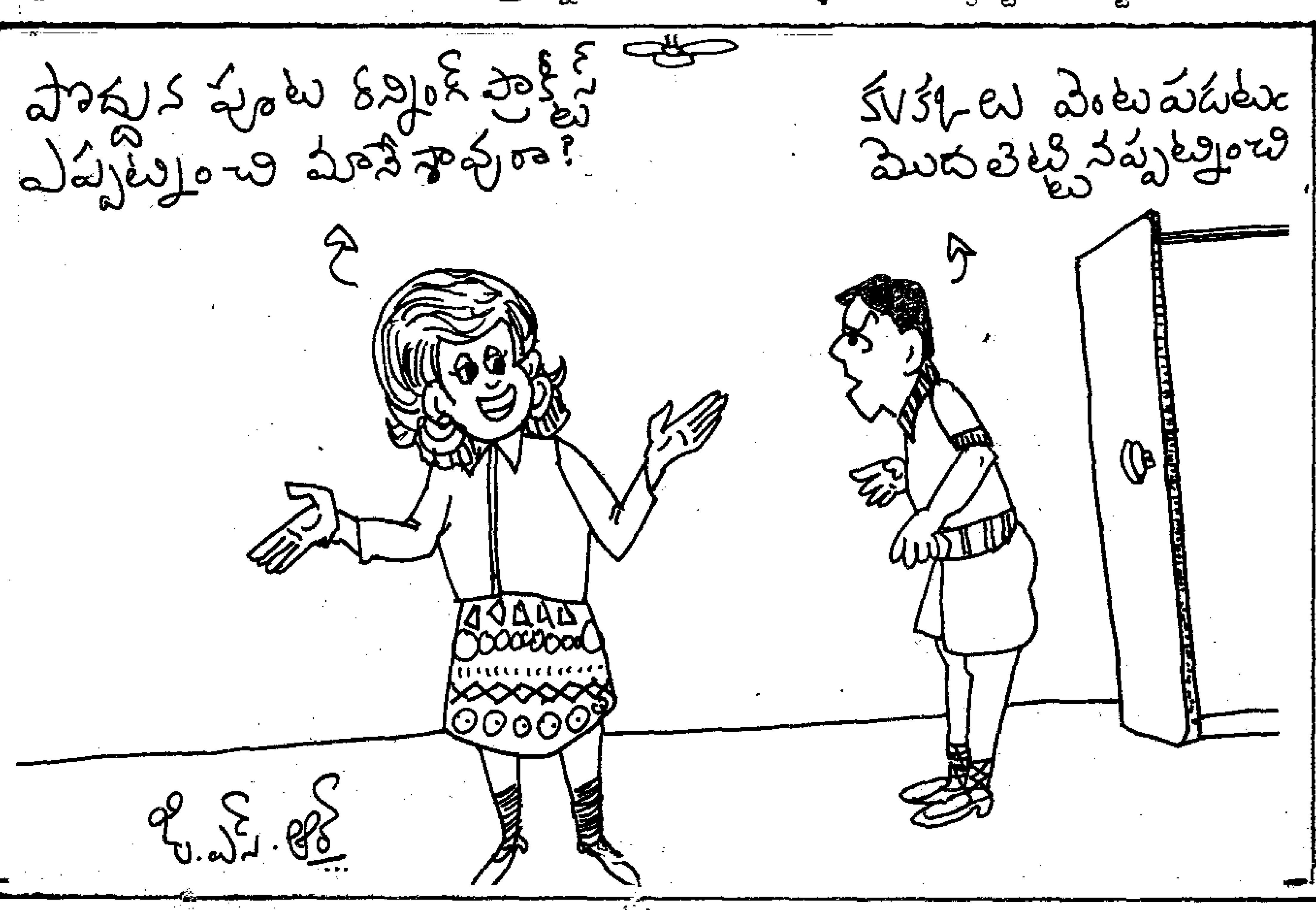

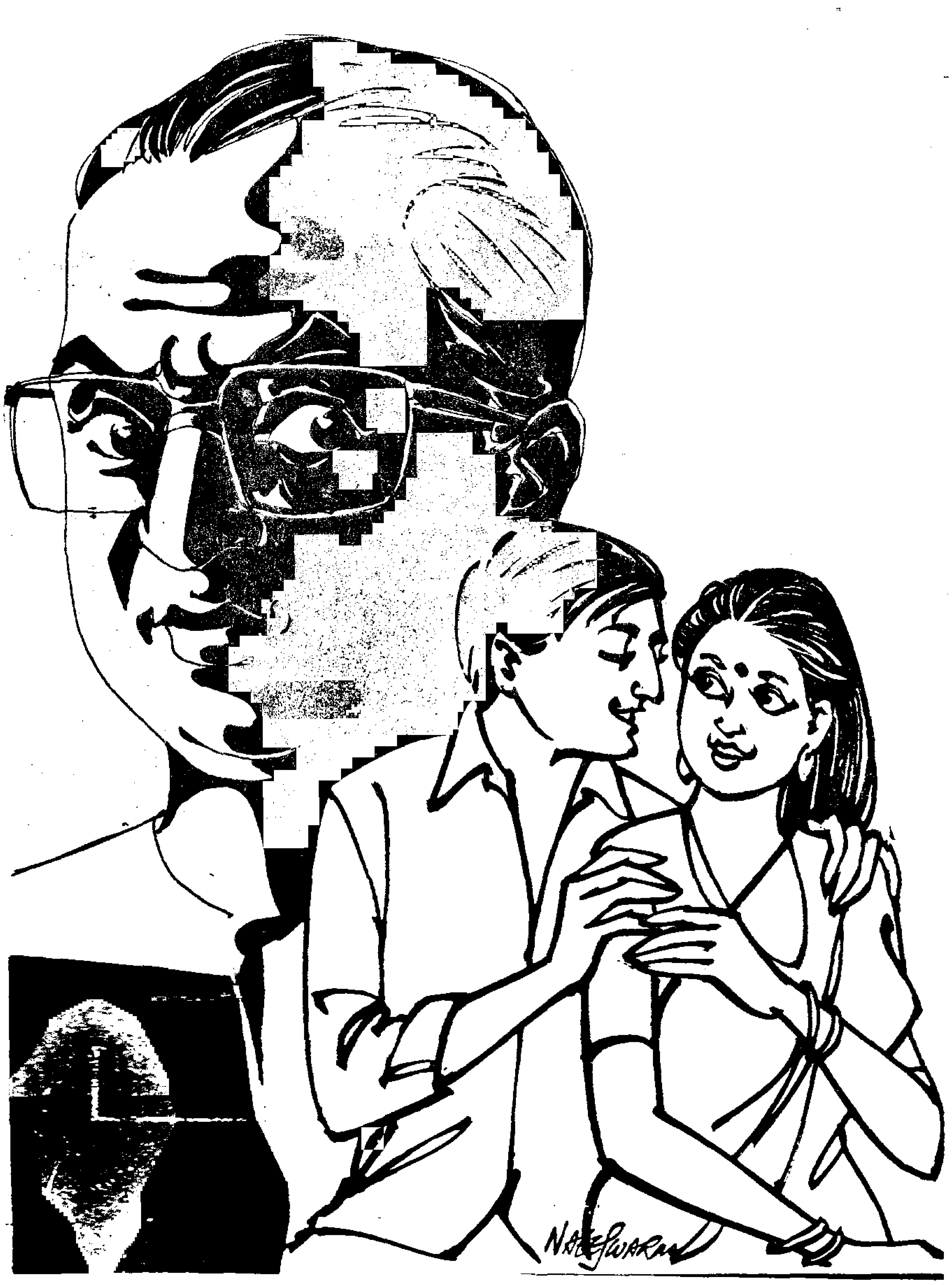

మాస్టారు మాటలతో ఇద్దరిలో ఉన్న భయం, ఆందోళన పూర్తిగా పటాపంచలైపోగా, ఎంతో ధైర్యం, సంతోషం కలిగాయి. పడుకున్న అరగంటకల్లా ఇద్దరూ గాఢనిద్రలోకి జారుకున్నారు. కాని స్వామికి మాత్రం కంటిమీద కునుకు రావడంలేదు.

'మోహన్, దేవి ఇద్దరూ తన స్టూడెంట్సే. ఇద్దరూ ఫస్టు క్లాసు స్టూడెంట్సు. చాలా తెలివైనవాళ్ళే. కాని ఇలాంటి పనికి తలపడ్డారంటే ఈ తప్పు వాళ్ళది కాదు, వాళ్ళ వయస్సుది. ఇద్దరూ త నుంటున్న వీధిలోనే ఉంటున్నారు. నిన్న మధ్యాహ్నం నుంచీ పిల్ల లిద్దరూ కనబడక, రెండు కుటుంబాల వాళ్ళూ ఏడుపులు పెడబొబ్బలు పెట్టి, ఆ తరువాత మీ అబ్బాయే మా పిల్లను మాయ మాటలు చెప్పి ఎక్కడికో తీసుకుపోయాడంటే, మీ అమ్మాయే మా వాణ్ణి తన వలలో వేసుకుందంటూ ఒకరి నొకరు హోరాహోరీ పోట్లాడుకుంటున్నారు. ఇదంతా తను స్టేషన్ కొస్తూ విన్నాడు. పెద్దవాళ్ళ కంగారు వల్ల అలా అపోహలు పడుతున్నారు గాని, ఆ పిల్ల లిద్దరూ అలాంటి వాళ్ళు కారు. ఊళ్ళోనే ఉంటారని సరిపుచ్చుకున్నాడు తను.

'కాని వీళ్ళేమి టిలా చేశారు? వీళ్ళ వయస్సెంత? నిండా పదహారేళ్ళైనా లేవు. అప్పుడే వీళ్ళకు ప్రేమలు, పెళ్ళిళ్ళు. హుం ! సరిగ్గా పది సంవత్సరాల క్రితం తన కూతురు ఏం చేసింది? దేవిలాగానే ఓ కుర్రాడి ప్రేమలో పడింది. అది తెలిసి తనకి ఆవేశం ఆగక ఆమెను ఎన్నో రకాలుగా కొట్టి, తిట్టి, హింసించేవాడు. తను కొట్టేకొద్దీ, కట్టడి చేసేకొద్దీ మొండికేసింది. ఎంత నిర్బంధంలో ఉంచినా ఎలాగో తన కళ్ళు గప్పి వాడితో లేచిపోయింది పాప. కన్నకూతురైనా తన [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] తన కూతుర్ని కొందరు రౌడీ వెధవలు [illegible] పాడుచేసి వదిలారు. ఆ షాక్ తట్టుకోలేక నా పిచ్చితల్లి అక్కడికక్కడే ప్రాణం వదిలేసింది.

'అప్పుడు దాని వయస్సు పదిహేను సంవత్సరాలు కూడా ఉండకపోవచ్చు వాడి వయస్సు పదహారు. ఎక్కడికో పారిపోయి తన ప్రాణాలు తను రక్షించుకున్నాడా కుర్రవెధవ. మొదట్లోనే తను ఆవేశం తగ్గించుకుని తన కూతుర్ని బెదరగొట్టకుండా మంచి, చెడు విడమరిచి చెప్పి ఉంటే దాని బ్రతుకు అంత నికృష్టంగా ముగిసిఉండేదా? ఇప్పుడు అదే పరిస్థితిలో దేవి ఉంది. తెలిసీ తెలియని వాళ్ళ వయస్సు ముళ్ళకంచె లాంటిది. మంచి, చెడు ఆలోచించి నిర్ణయం తీసుకోలేని వాళ్ళ మనస్సులు గాలికి కొట్టుకుపోయే గాలిపటా ల్లాంటివి. ఆ గాలిపటాలు వెళ్ళి ముళ్ళ కంచెలో చిక్కుకుంటే, మెల్లగా వాటిని ముక్కలు గాకుండా జాగ్రత్తగా సహనంతో పెద్దలు తప్పించాలి. ఏమాత్రం కంగారు పడినా ఫలితం విపరీతంగా ఉంటుంది. తెల్లారాక ఇద్దరికీ నచ్చచెప్పాలి.'' ఆలోచిస్తూనే నిద్రలోకి జారుకున్నాడు స్వామి.

** ** **

ఆ సాయంత్రం ముగ్గురూ కలిసి సీషోర్ కెళ్ళారు. జనసమ్మర్దానికి దూరంగా కూర్చున్నారు.

"ఆరె. నా సిగరెట్టు పాకెట్టు ఖాళీగా ఉంది. అలా వెళ్ళి కొనుక్కునొస్తాను. మీరు మాట్లాడుకుంటూండండి.'' ఖాళీ సిగరెట్టు పాకెట్టు విసిరేసి బయలుదేరి వెళ్ళాడు స్వామి.

"దేవీ ! ఇక్కడి నుంచి వెళ్ళాక మాస్టారు మన గురించి మన వాళ్ళకు చెప్పకుండా ఉంటారంటావా?''

"ఎన్నటికీ చెప్పరు. అలాంటి మనిషైతే... మనతో ఇంత మంచిగా ఉంటారా? మనకి పెళ్ళి జరిపిస్తామంటారా? మనల్ని చూడగానే నాలుగు తగలనిచ్చి, ఈడ్చుకెళ్ళి మనిళ్ళలో పడేసును. మాస్టారు చాలా మంచివారు. మనిద్దరం అంటే ఆయన కెంతో అభిమానం. ఇక నీకు, నాకు ఎలాంటి భయంలేదు. మాస్టారు మన పక్షాన ఉన్నారు గనక ఎవ రొచ్చినా భయపడక్కర్లేదు. మోహన్! నీకు ఏదైనా పని దొరికేవరకూ నా చేతి గాజులు, మెళ్ళో చెయిన్ అమ్మి గడుపుదాం. మనిద్దరం ఇలా వచ్చేసినందుకు ఎన్ని అవస్థలు పడాల్సి వస్తుందో అనుకున్నాను. కాని మాస్టారు కనబడటం, మన పెళ్ళి చేస్తా ననడం మన అదృష్టం కదూ?''

"నిజమే దేవీ. ఇదంతా కలలా అనిపిస్తుంది నాకు. దేవీ! ఒకవేళ ఎప్పుడైనా మీ వాళ్ళొచ్చి నిన్ను బలవంతం చేస్తే, న న్నొదిలి పోతావా?''

"ఛా, అదేం మాట? ఎన్నటికీ ని న్నొదిలి పోను. ప్రేమసాగరం సినిమాలోనూ, సీతాకోకచిలుక సినిమాలోనూ హీరోయిన్ని వాళ్ళన్నయ్య కష్టాలు పెట్టినా, మనసిచ్చిన ప్రి[illegible] వదిలిపోతుందా? అదే నిజమైన ప్రేమంటే... సినిమాలు చూశాకనే నీ మీద ప్రేమ పుట్టిం[illegible] నాకు. అంతగా అయితే... మరో చరిత్ర సినిమాలోలా... ఇద్దరం కలిసి ఒకేసారి చచ్చిపోదాం.''

ఆ పిల్ల మాటలకు మోహన్ చలించిపోయాడు. ఆమె చేతులు తన చేతుల్లోకి తీసుకుని ముద్దాడాడు. ఇంతలో ఎప్పుడొచ్చి నిలబడ్డారో... వీళ్ళ వెనకగా ఇద్దరు యువకులు నిలబడి ఉన్నారు.

"ఏం పాపా, ఏ ఊరు మంది? ఏం గురూ ఈ పిట్టని ఎక్కడ్నుంచి కొట్టుకొచ్చావు?''

ఆ మాటలకు దేవి, మోహన్ ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి లేచి నిలబడ్డారు.

"ఏయ్, ఎవరు మీరు? ఈ అమ్మాయిని నేను

న్యాయదర్శనం

"ఏళ్ళ తరబడి రోజు కూలీ పద్ధతి తగదు"

ఢిల్లీ మున్సిపల్ కార్పొరేషన్‌లో చాలా మంది రోజు వారీ కూలి మీద వాక్సినేటర్లుగా పని చేస్తున్నారు. ఏళ్ళు గడిచినా వాళ్ళ సర్వీసు రెగ్యులర్ కాలేదు. పని మాత్రం ఒకటే అయినా రెగ్యులరయిజ్ అయిన వారి జీతం ఎక్కువ, రోజు వారి వేతనం తక్కువ. ఇది కార్పొరేషన్ వారికి చాలా లాభసాటిగా ఉంది.

రోజువారీ కూలీ మీద పనిచేసే వాక్సినేటర్లందరూ కలిసి తమ సర్వీసును రెగ్యులరు చేయాలని యూనియన్ ద్వారా పారిశ్రామిక వివాద చట్టం క్రింద వివాదం లేవనెత్తారు. గవర్నమెంటు ఈ వివాదాన్ని పరిష్కారం కోసం ఇండస్ట్రియల్ ట్రిబ్యునల్‌కు పంపింది.

ఆరు సంవత్సరాలు అట్టిపెట్టుకుని పని వారికి వ్యతిరేకంగా తీర్పు ఇచ్చింది ట్రిబ్యునల్. దాని మీద సుప్రీమ్ కోర్టుకు వెళ్ళారు పనివారు.

సంవత్సరాల తరబడి చాలా మంది వాక్సినేటర్లను రోజువారీ కూలీమీద పని చేయించుకోవడం మంచిదికాదని, చేసే పని ఒకటే అయినా రెగ్యులరుగా తీసుకున్న వారికి జీతం ఎక్కువ ఇస్తూ రోజు కూలీ మీద పని చేసే వారికి జీతం తక్కువ ఇవ్వడం వ్యత్యాసం చూపించడమేనని, అది రాజ్యాంగంలోని 14, 16 అధికరణాలకు విరుద్ధమని, రోజు కూలీ మీద పని చేసే వారికి రెగ్యులర్‌గా పని చేసే వారికి ఇచ్చే కనీసపు వేతనాన్ని దానితో పాటు కరువు బత్తెం ఇవ్వవలసిందని, రెగ్యులరయిజ్ చేసేందుకు వెంటనే పథకం తయారు చేసి, ఎంత మంది రెగ్యులరయిజ్ చేయడానికి వీలుంటుందో అంత మందిని చేయవలసిందని కార్పొరేషన్ వారిని ఆదేశించింది సుప్రీమ్ కోర్టు

-ఎమ్. ఎస్. శర్మ

పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాను. మీ ఇష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడకండి." మోహన్ ధైర్యంగానే మాట్లాడాడు.

వాళ్ళిద్దరూ విరగబడి నవ్వారు. "పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నావా? కుర్రనాయాలా నీకు అప్పుడే పెళ్ళి కావలసి వచ్చిందా? అలాగే నీ కంత కంగారుగా ఉంటే చేసుకో. కాని దీనికి పెళ్ళికి ముందే శోభనం మాత్రం మే మిద్దరం చేస్తాం. ఆ తరువాత నీ కప్పగిస్తాం. ఓ.కే?" ఒకడు దేవిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. కెవ్వుమన్నది ఆమె.

అప్పటికే మోహన్‌కి బాగా కోపం వచ్చేంది. "ఏయ్, దేవిని వదుల్తావా లేదా? నిన్నూ... నిన్ను చంపేస్తాను."

కేకలేస్తూ ముందుకు ఉరకబోయిన మోహన్‌ని రెండో అతను లాగి లెంపకాయ కొట్టాడు. తూలి కింద పడ్డ మోహన్‌ని జుత్తుపట్టి పైకి లేవదీసి చెయ్యి మెలితిప్పి వెనక్కి విరిచి పట్టుకున్నాడు.

కాళ్ళకు చిక్కిన కోడిపిల్లలా గిలగిలా కొట్టుకుంటున్నాడు మోహన్. ఆ బాధకు అతని కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగిపోతున్నాయి.

"ఏరా, కుర్రనాయాలా ! ఎలా ఉందిరా ఇప్పుడు? రెండో చెయ్యి ఉపయోగించకుండానే నీ కాళ్ళూ, చేతులు విరిచేస్తాను జాగ్రత్త. గోళీలాడుకునే పింజారీగాడివి, నీకు పిల్ల కావలసొచ్చిందా?" మాట్లాడుతూనే మోహన్ చెయ్యి మెలిపెట్టేస్తున్నా డతను.

అతన్ని ప్రతిఘటించలేక, నిస్సహాయంగా ఏడుస్తూ గిలగిలా కొట్టుకుంటున్నాడు మోహన్. రెండోవాడు దేవిని, అక్కడ సమీపాన ఉన్న రాళ్ళగుట్ట వెనక్కి ఈడ్చుకుపోతున్నాడు. అక్కడ ఆ సముద్ర ఘోషలో వారిద్దరి ఏడుపులూ కలిసిపోయాయి.

ఇంతలో ఎవరో మోహన్‌ని పట్టుకున్నతన్ని ఫెడీమని తన్నడంతో తూలి కింద పడ్డా డతను. ఆఖరి క్షణంలో డేగ కాళ్ళనుంచి ప్రాణాలతో బయటపడ్డ కోడిపిల్లలా దడదడా కొట్టుకుపోతూంది మోహన్ గుండె. ఆశ్చర్యంతోనూ, ఆనందంతోనూ మాస్టార్ని గుడ్లప్పగించి చూస్తూండిపోయాడు. ఇద్దరూ కలబడ్డారు. కాని మాస్టారి ధాటికి ఆగలేక పారిపోయాడు వాడు. దేవిని లాక్కెడుతున్న రెండో వాడు కూడా వెంటనే ఆమెను వదిలి కాళ్ళకు బుద్ధి చెప్పాడు.

ఒంటికి అంటిన దుమ్ము దులుపుకుంటూ వచ్చి కూర్చున్నాడు స్వామి.

చిరుగాలికి వణికిపోయే చిగురుటాకుల్లా ఉన్నారు మోహన్, దేవి. అయిదు నిమిషాలసేపు ఎవ్వరి నోటంటా మాట పెగిలి రాలేదు. కాసేపటికి స్వామి మాట్లాడాడు.

"ఇక మీకేం భయంలేదు. ఇలా వచ్చి కూర్చోండి."

ఇద్దరూ మెల్లగా వచ్చి స్వామికి ఇరువైపులా కూర్చున్నారు.

"నేను రావడం అయిదు నిముషాలు ఆలస్యమైతే ఎంత ఘోరం జరిగిపోను? ఈ రోజు లేచిన వేళ మంచిదైంది. మోహన్! ఏవిటయ్యా బొత్తిగా చిన్నపిల్లాడిలా, మరీ అర్భకుడిలా, వాడి చేతిలో అలా కొట్టుకుంటున్నావు గాని నీ బలమంత ఉపయోగించి తిరగబడి, వాణ్ణి నాలుగు తన్నలేవూ?"

సిగ్గుతో మోహన్ తల వాల్చుకున్నాడు. "మాస్టారూ ! వాడిది ఉడుం పట్టండీ. వాడి బలంముందు నే నెందుకూ పనికిరాను. ఇదిగో ఇలా చూడండి. నా చెయ్యి అప్పుడే ఎలా వాచిపోయిందో..." ఇంకా తన వశంలోకి రాక పోటు, సలుపు పెడుతున్న చేతిని సవరించుకుంటూ బాధగా చెప్పాడు.

"తిండి లేకపోతే అడుక్కు తెచ్చైనా దేవిని పోషిస్తావు. కాని, ఇలాంటి పరిస్థితి వస్తే ఎదుర్కోగల వయస్సు, శక్తీ నీలో లేవు. అది నీకూ అర్థమయ్యిం దిప్పుడు. సు వ్వింకా చిన్నవాడివి. నీకూడా నిన్ను నమ్ముకుని వచ్చిన పాపానికి దేవిని ఎలా రక్షించుకోగలవయ్యా నువ్వు? నీ కళ్ళెదురుగానే ఎవరైనా దేవికి అఘాయిత్యం తలపెడితే... నువ్వు చూస్తూ భరించగలవా? భార్యని పోషించడమే గాక, ఇలాంటి పరిస్థితు లెదురైతే రక్షించుకోవలసిన బాధ్యత కూడా భర్త కుంటుంది. నీ చదువై, ను వ్వో దారిలో పడేసరికి నువ్వు శారీరకంగా పూర్ణపురుషుడిలా తయారవుతా వు. అప్పుడు ఇందాక వచ్చినలాంటి వాళ్ళను నలుగుర్ని ఎదిరించగల ఆత్మస్థైర్యం, శారీరక బలం నీలో ఉంటాయి.

"ఇద్దరూ ఆలోచించుకోండి. ఈ వయసులో పెద్దవాళ్ళకు దూరంగా ఉండి కష్టాలు కొనితెచ్చుకుంటారో, మీ కాళ్ళమీద మీరు నిలబడ్డాకనే పెళ్ళి ప్రసక్తి తెస్తారో - మీరే నిర్ణయించుకోండి. మీ రిలా వచ్చేసినట్లు ఎవరికీ తెలియనివ్వను. మీ వాళ్ళకు నచ్చచెప్పి మిమ్మల్ని చిన్న మాట కూడా అననివ్వను."

ఎన్నో భయంకరమైన సంఘటనలు, ఆలోచనలు భూతద్దంలోంచి కనిపిస్తూ దేవిని, మోహన్‌ని భయపెట్టేశాయి. వారి శరీరాలు, మనసు చల్లగా, మంచుముద్దల్లా అయిపోయాయి.

"మాస్టారూ ! మీరు చెప్పినట్లే వింటాం."

ఇద్దరి నిర్ణయం విన్న స్వామి కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.